

[C. F. Sørensen.]

stor, at det beholdt Lovforslaget her i Landstinget i 3 samfulde Aar. Saa maatte Myndighederne gribe ind, ligesom de griber ind, naar en Moder ikke forstaar, hvorledes hendes Barn skal behandles, og det skete paa den Maade, at Handelsministeren ikke forelagde sit Forslag til Næringslov her i Tinget, som han havde gjort de foregaaende 3 Aar; han vilde have Næringslovforslaget under en sagkyndig og god Behandling, og den højtærede Handelsminister fremsatte derfor Næringslovforslaget i det høje Folketing. Underet skete, Næringslovforslaget blev vedtaget med alle Partiernes Tilslutning — i hvert Tilfælde med Tilslutning fra Medlemmer af alle Partier —, og nu møder vi her i Dag Næringslovforslaget rask, frisk og sundt, endda med et saa godt Udseende, at det ærede 10de Medlem for 5te Kreds med glade Ord kan hilse den gamle Kending Velkommen og udtale sin Glæde over, at Underet er sket, at vi ser det opnaaet, som det høje Landsting ikke naaede at gennemføre i Løbet af 3 Aar. Dette fastslaar atter, at det er det høje Folketing, der arbejder, der skaber, og at Landstinget — naa, det er vel for Resten bedst, at jeg som Medlem af dette Ting lader være med at kendetegne det; der er Folketingsmænd nok og andre, som er Specialister, naar det gælder om at betegne Arbejdet her i Landstinget.

Jeg tager selv Del i den Glæde, som Venstre og andre føler overfor Næringslovforslaget. Der ligger jo en lang Række Aars Arbejde bagved dette Lovforslag, før det har faaet den Skikkelse, det nu har faaet i Folketinget. Vi, der var med i Arbejdet i den store Næringslovkommission, og som her i Tinget har arbejdet paa Forslaget i 3 Aar, ved jo, hvor mangeartede Interesser der knytter sig til dette Forslag, hvor vanskeligt det har været at faa hægtet alt det sammen, der skulde hæftes sammen, og faa formet Paragraferne saaledes, at ingen berettiget Interesse blev krænkert unødvendigt. Der er ikke sket revolutionære Ændringer i Lovforslaget. En Del af os kunde have ønsket det formet noget anderledes, men vi laver jo ikke Revolution paa noget Omraade her i vort lille Land, hvorfor skulde vi saa gøre det indenfor Næringslivet?

Den Lov, der er gældende i Øjeblikket, stammer fra 1857, og der er blevet ændret og lappet en Del paa den, men i Hovedtrækkene er det stadig den samme Lov, en Lov, hvorom der med Rette er sagt

baade i Kommissionen og andre Steder, at det er en forbavsende god Lov, og at man maa beundre den Mand, der har affattet den, og de Medarbejdere, han eventuelt har haft, fordi han i 1857 havde saadanne Evner og saadant Fremsyn, at vi har kunnet leve under denne Lov i saa mange Aar, uden at der er sket Skade derved. Ja, Loven er i Virkeligheden saa god, at mange med Betænkelighed er gaaet med til at lave en ny Næringslov. Man har imidlertid erkendt, at vi maatte til det, fordi Livet nu former sig hastigere end før, og saa overordentlig mange Forhold indenfor Erhvervslivet er blevet anderledes.

Jeg skal ikke gennemgaa Lovforslaget i Enkeltheder, men kun pege paa nogle af de Spørgsmaal, der har været Strid om. Først er der Spørgsmaalet om Ægtefællers Adgang til at søge Næring. Hidtil har det været saaledes, at kun Manden kunde søge Næringsbevis, men dette ændres til, at enten Manden eller Hustruen kan søge Næringsbevis.

Et andet stort Spørgsmaal har været Spørgsmaalet om Stats- og Kommunal-tjenestemænds Adgang til at søge Næringsbevis. Hidtil har der i nogle Etaters Anordninger været truffet Bestemmelse om Tjenestemænds Adgang til at søge Næringsbevis, men nu foreslaas der indført den Bestemmelse i Næringsloven, at Næringsbevis kan søges af Tjenestemænd, naar ikke Tjenestemandsløven eller kommunale Regulatorer forbyder det.

Om Brugsforeningers og Andelsforeningers Virksomhed har der ganske naturligt maatte staa store Kampe. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa en Omtale af den Strid, som i mange Aar har staaet mellem det private Erhvervsliv og Brugs- og Andelsbevægelsen, en Strid om, hvorvidt Brugsforeninger og Andelsforeninger ikke burde have den samme Forpligtelse til at søge Næringsbevis som den næringsdrivende handlende. Jeg har angaaende dette Spørgsmaal den samme Opfattelse som mit Partis højtærede Ordfører i Folketinget, idet jeg alle Dage baade som næringsdrivende — og jeg har dog været næringsdrivende her i Byen i omtrent 30 Aar — og som Rigsdagsmand har haft den Opfattelse, at hele Spørgsmaalet ikke var al den Strid og alle de mange bitre Ord værd; jeg tror nemlig, at det betyder meget lidt, om Brugsforeningerne i den Henseende stilles lige med de private erhvervsdrivende. Jeg taler her ligesom min Partifælle i det andet Ting kun paa egne Vegne, ikke paa Partiets, men jeg tror, den Opfattelse er ved at brede